קול דודי דופק — הרהורי וידוי נוגים

הבה נציג שאלה פשוטה: האם לא חטאנו ביחס לברית הראשונה, ברית הגורל (כמו בברית המחנה-האומה), בנוגע לחובתנו להשתתף בכאב האומה ולראות ולחוש בסבלה, כפי שנאמר "וַיַּרְא בְּסִבְלֹתָם" (שמות ב:יא)? הבה נהיה כנים. במהלך השואה הנוראה, כאשר יהדות אירופה הושמדה באופן שיטתי בתאי הגזים ובמשרפות, הקהילה היהודית האמריקנית לא התעלתה לגודל השעה, ולא מילאה את חובתה כקהילה בעלת תודעה קולקטיבית של גורל משותף, סבל משותף ופעולה משותפת, כפי שהיה מצופה ממנה. לא חשנו כראוי בסבל האומה, ומעט מאוד עשינו להצלת אחינו האומללים. קשה לדעת מה יכולנו להשיג לו היינו פעילים יותר. דעתי האישית היא שיכולנו להציל רבים. אין ספק, מכל מקום, שאילו חשנו כראוי בכאב אחינו, אילו הרמנו את קולנו והרעשנו עולמות, שרוזוולט יוציא אזהרת מחאה חריפה מלווה במעשים, היינו יכולים להאט משמעותית את תהליך ההשמדה ההמונית. היינו עדים לטרגדיה הנוראה ביותר בתולדותינו, ושתקנו. לא אאריך כעת בפרטים. זהו פרק כואב ביותר. כולנו חטאנו בשתיקתנו נוכח רצח המיליונים. האם לא כולנו עומדים בפני כס המשפט האלוקי כנאשמים בחטא החמור של "לֹא תַעֲמֹד עַל-דַּם רֵעֶךָ" (ויקרא יט:טז), במיוחד כשהחטא חל לא רק על יחיד אלא על מיליונים? כשאני אומר "אנחנו" כוונתי לכולנו: כולל אותי, חברי הארגונים הרבניים והחילוניים האורתודוכסיים והחילוניים, וארגונים יהודיים פוליטיים מכל הזרמים. "רָאשֵׁיכֶם שִׁבְטֵיכֶם זִקְנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם, כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל... מֵחֹטֵב עֵצֶיךָ, עַד שֹׁאֵב מֵימֶיךָ" (דברים כט:ט-י). היודעים אתם מדוע היינו כה אדישים? סבורני שזה משום שחוש הלאומיות שלנו נפגם. לא תפסנו את מושג חווית הגורל המשותף ואת מהות העַמיות. חסרה הייתה בנו מידת החסד שאיוב, בתחילה, גם הוא חסר. איוב, שסבל, היה נטול חוש של חוויה משותפת ולכן לא ידע להתפלל בעד אחיו. דאגתו הייתה רק לשלום עצמו ומשפחתו. גם אנו היינו חסרי חוש של [ברית] המחנה-האומה ולכן לא הגשנו תפילות מעומק הלב, ואף לא נקטנו צעדים נועזים להצלת אחינו.

במשבר שארץ ישראל עוברת [כעת], ההשגחה שוב מעמידה אותנו במבחן. ראוי שנאמר בגלוי שעניין זה אינו נוגע רק לעתידה המדיני של ישראל. כוונותיהם הרעות של הערבים אינן מכוונות רק נגד עצמאותנו הלאומית אלא נגד המשך קיומו של היישוב היהודי בארץ ישראל. הם שואפים להשמיד (חלילה) את היישוב - אנשים, נשים, טף ויונקי שדיים, צאן ובקר (השווה: שמואל א טו:ג). באסיפת המזרחי (הציונות הדתית של אמריקה), חזרתי, בשם אבי (זצ"ל), שמושג "מִלְחָמָה לַה' בַּעֲמָלֵק מִדֹּר דֹּר" (שמות יז:טז) אינו מוגבל לגזע מסוים, אלא כולל התקפה הכרחית נגד כל אומה או קבוצה החדורה שנאה משוגעת המכוונת את איבתה נגד כנסת ישראל. כאשר אומה חורטת על דגלה "לְכוּ וְנַכְחִידֵם מִגּוֹי וְלֹא-יִזָּכֵר שֵׁם-יִשְׂרָאֵל עוֹד" (תהלים פג:ה), היא נעשית עמלק.

בשנות השלושים והארבעים הנאצים, עם היטלר בראשם, מילאו תפקיד זה. בתקופה ההיא הם היו העמלקים, נציגי השנאה המטורפת. כיום, המוני נאצר והמופתי תפסו את מקומם. אם נשתוק שוב, איני יודע כיצד נישפט לפני האלוקים. אל תסמכו על הצדק של "העולם הליברלי". אותם ליברלים חסודים היו חיים לפני חמש עשרה שנה וחזו בהשמדת מיליוני אדם בשוויון נפש ולא נקפו אצבע. הם עלולים לצפות, חלילה, בחזרת מרחץ הדמים ולא לאבד שנת לילה.

הבה נתפלל "בְּעַד רֵעֵהוּ" (איוב מב:י). הבה נחוש בסבל היישוב. עלינו להבין שגורל היהודים בארץ ישראל הוא גורלנו גם כן. הערבים הכריזו מלחמה לא רק על מדינת ישראל, אלא על העם היהודי כולו. הם כעת המובילים והתומכים הכספיים של האנטישמיות הבינלאומית. הבה נתגבר על הפחדים השוטים של נאמנות כפולה שאויבינו הטמיעו בנו. ראשית, בלתי אפשרי מלכתחילה לספק את האנטישמים, והם ימצאו פגם בכל מה שנעשה. שנית, העניין נוגע לא רק להמשך קיומה של מדינה, אלא להצלה הפיזית של המוני יהודים. האין זו חובתנו הקדושה לבוא לעזרתם? האם אסור לנו לבקש את ביטחון היישוב? אנו עומדים במבחן איוב. ניתנה לנו ההזדמנות להתפלל, מכוח מעשים ומסירות נפש, "בְּעַד רֵעֵהוּ" (איוב מב:י) - וְרֵעֵנו הוא היישוב היהודי בארץ ישראל. עלינו לעשות דבר אחד בלבד: לפתוח את הדלת לדוד המבקש להיכנס, ומיד ייעלמו כל הסכנות.